

[Kristen Amby.]

foregaar med Mælkeforsyningen i vore store Byer. Gang paa Gang har man fortalt os, at der sidder en Kommission. Jeg husker sidste Gang, jeg her i Tinget gav Udtryk for mine Meninger. Hvem for da ud? Ikke Bladene, for de var stort set enige med mig i deres Ledere, ogsaa „Social-Demokraten“. Jeg skulde kende „Social-Demokraten“s Redaktør — en god dansk Mand, og en Mand, som ikke bare har Hjerte, men ogsaa Forstand — daarligt, om jeg ikke vidste, han var enig med mig i det; men han maatte stille 3—4 Sider i sin Avis til Raadighed for en af Mælkekompagniernes Direktører til Forsvar for den uforsvarlige Politik, ernæringsmæssigt og befolkningsmæssigt, de monopoliserede Kompagnier — for det er det reelt — fører over for Byernes Befolkning. Jeg vover den Paastand — og det er ikke mig, der skal føre Beviset, men det er andre —, at naar Mælken i denne By fra visse Udsalg — og saa kan doctores og professores godt fortælle, den ikke er saa god, og at den maaske ikke er saa fri for Smittefare —, naar Mælken i denne By i visse Udsalg sælges langt under 30 Øre af Folk, som har Kontrakt med enkelte Mejerier udenfor og faar den ind og selv maaler den ud paa Flasker eller i Kande, saa er det en ganske urimelig og taabelig Ting, at de store Kompagnier med hele deres Stansanisering og Snak skal have 45 eller 48 Øre, eller hvor meget de nu skal have for det.

Jeg har ikke tilladt mig og har heller ikke haft Tid til at gaa i Biografen, men somme Tider har man jo Børn og andre at tage Hensyn til, og i Aftes var jeg der. Jeg saa da, at selv nu tillod man sig at reklamere for de tre Kompagnier, altsaa paalægge Mælken en hel eller en halv Øre — eller hvor mange Ører det nu bliver — ved hver eneste Aften at lave denne ganske unødvendige og ganske ufor-svarlige Ekstraomkostning for Mælken.

Jeg ønsker videre at sige en Ting; man skal jo aldrig kritisere uden at give Vejledning. Ingen vil forlange, at jeg her i Enkeltheder skal give Vejledning for, hvordan dette Spørgsmaal skal ordnes, men jeg tilbyder Regeringen — og jeg ved, hvad jeg siger, naar jeg gør det: Giv mig blot, jeg siger det netop saaledes, ikke noget Embedsmandskommissorium eller noget andet, giv mig blot i 3 Dage den Bemyndigelse, som Handelsministeriet allerede har, saa skal jeg ordne dette Mælkespørgsmaal i Danmark saadan, at Danmarks Befolkning og Danmarks Børn faar Mælk til en

rimelig Pris. Regeringen kan jo ikke ordne det. Den Kommission, Regeringen selv har nedsat, kan ikke ordne det. Jeg husker, at sidste Gang, jeg talte derom, sagde den højtærede Landbrugsminister Hr. Bording fortvivlet: Ja, jeg vilde gerne, jeg kan ikke, Kommissionen sidder.

Jeg maa maaske tilføje, at et af de afgørende indrepolitiske Spørgsmaal i Dag ved enhver hvad er, det er Spørgsmaalet om Prisstoppet og Prisregulering og Lønregulering i Følge dermed. Var det ikke rimeligt at røre ved denne „Stok“ og sige, at et nødvendigt Næringsmiddel som Mælk, et afgørende Næringsmiddel — vi ved ikke, hvor meget vi faar af meget andet —, maa ned, saa vi kan fortælle til de mange Mennesker, som ikke kan faa Lønstigning efter Pristallet: Ja, men dette vigtige Næringsmiddel for jer og jeres Børn, først og fremmest jeres Børn, holder vi nede.

Regeringen kan ikke, dens Kommission kan ikke. Vel vidende, hvad mine Ord betyder, tilbyder jeg da Regeringen, hvis den vil give mig Myndigheden, at ordne dette Spørgsmaal i Løbet af 3 Dage — i Løbet af 3 Dage.

Til Slut blot eet: Man vil have Udvalgsnedsættelse; jeg ser heri og i de enkelte kritiske Bemærkninger, der er fremkommet, som jeg allerede har understreget, et Bevis for, at Rigsdagen har sundere Sans end Regeringen i dette Spørgsmaal, for Rigsdagen har jo krævet Lovforslaget ændret. Min Stilling til dette Forslag — dette Forslag, ikke til Mælken, den har jeg talt om — vil være afhængig af, i hvilken Grad det maatte lykkes det nedsatte Udvalg at faa ændret Regeringens Forslag.

Socialministeren (*Ludvig Christensen*): Jeg vil gerne takke for den Tilslutning, Forslaget har faaet i Princippet, og skal ikke have det mindste imod at forhandle med det Udvalg, der skal nedsættes, om de Enkeltheder, der har været fremdraget. Lovforslaget skal kun gælde i 2 Maaneder. Den Lov, der er blevet henvist til, af 22. December 1939, skulde gælde i 2 Aar. Der er formentlig næppe megen Sandsynlighed for, at det i Dag behandlede Lovforslag vil blive forlænget ud over de 2 Maaneder.

Jeg har ikke noget imod at medvirke under Udvalgsbehandlingen til Ændringer. Jeg vil dog gerne gøre opmærksom paa, at vi hidtil, hver Gang der var Tale om at yde noget til Aldersrentenyderne, har været enige om, at vi skulde se bort fra deres personlige Forhold og se bort fra de